

Aksel Larsen bemærkede videre, at det hidtil havde været den almindelige opfattelse, at der ikke burde lovgives på finansloven. Der var dog grænsetilfælde. Man havde således stedse ment, at folketinget var i stand til ved tekstanmærkning til finansloven at forhøje eller formindske en i medfør af lov fastsat bestemt bevilling til et formål. Dette kunne imidlertid ikke i nogen måde bemyndige regeringen eller finansudvalget til at ændre lovparagraffer eller forøge lovbestemte bevillinger.

Den praksis, som af statsministeren var omtalt i en brevveksling med socialistisk folkepartis folketingsgruppe, ville betyde, at regeringen og finansudvalget var totalt enerådende med hensyn til statens udgifter. Man kunne aflyse de fleste folketingsmøder og undlade de fleste afstemninger i folketinget.

I det foreliggende tilfælde forelå der endvidere et brud på eller en ændring af lovgivningen om pristallet, som måtte betegnes som pristalsfusk eller forvriddning af lovgivningen og lovgivningens hensigt.

Endelig måtte det anføres, at regeringen havde haft god tid til at komme med sagen i folketinget og søge den gennemført, inden dette sluttede sit arbejde. I stedet var man gået til finansudvalget den 3. september, altså 4 uger før folketinget skulle træde sammen.

Statsministeren bestred i sit svar, at regeringen skulle have handlet forfatningsstridigt ved at afholde en udgift på 100 mill. kr. alene på grundlag af tilslutning i folketingets finansudvalg.

„Der har igennem årene“, udtalte statsministeren „udviklet sig en praksis, som vel næppe kan siges at være fuldstændig i overensstemmelse med ordlyden i grundlovens § 46, stk. 2, men det er en mangeårig praksis, og efter denne praksis kan en minister afholde en udgift, når han har opnået samtykke hertil fra folketingets finansudvalg. Lad mig føje til: alle statsretlige eksperter anser nu denne praksis for gældende ret på dette område. . . .“

Der var fra socialistisk folkepartis side fremført forskellige kriterier, som skulle begrænse denne praksis. Finansudvalgsbevillinger skulle således kun kunne anvendes, når sagen var *presserende*, ligesom det var hævdet, at *større udgifter* ikke kunne afholdes alene med finansudvalgets tilslutning. Der var intet i den hidtidige praksis, der kunne begrunde disse synspunkter.

Også bestemmelsen om, at ændringerne skulle gennemføres med hjemmel i bevillingslov, var fortolket derhen, at man kunne disponere i henhold til tilslutning fra finansudvalget under forudsætning af folketingets senere konfirmation.

„Endelig har socialistisk folkeparti“, fortsatte statsministeren „hæftet sig ved, at der ikke tilkommer finansudvalget lovgivende myndighed, og at finansudvalgets tiltrædelse af udgifter på forventet efterbevilling fra folketinget forudsætter, at man har praktiske eller principielle folketingsbeslutninger at støtte sig på, og at bevillingerne er i overensstemmelse med i øvrigt gældende lovgivning.“